

La dona i el treball

La dona desde fa uns quants anys desempenya càrrecs tan importants com l'home. Em pregunten. Pot desempenyarlos? —Sí; la dona té la capacitat intel·lectual necessària per desempenyar qualsevol càrrec tan social com polític. Li agrada a la dona aquesta reivindicació al treball ó per dir-ho més exactament a una activitat que no sigui simplement la tradicional de «sus labores». Es distingeixen tres grups femenins davant d'aquest fet. Un grup més o menys reduït que reivindica com a legítim aquest dret. Un altre també més o menys reduït que afirma que tot això son «tonterias» i que no es te de canviar. I per últim el tercer grup accepta molt de grat aquest nivell entre el home i la dona en el treball, però veu com a feina pròpia de la dona, el cuidar-se de les tasques de la llar, tasques que la portaran a una major plenitud de la seva personalitat femenina.

A

Ivo Andrić, Premio Nobel

Los vaticinios se han cumplido. El candidato yugoeslavo —novelista y poeta— IVO ANDRIĆ, es el Premio Nobel, de literatura, 1961

ANDRIĆ es el autor de una epopeya nacional, en varios volúmenes, cuyo relato central, *EL PUENTE SOBRE EL DRINA* (aparecido en 1945) está traducido a una quincena de idiomas. Es una novela histórica sobre las luchas entre el mundo cristiano y el mundo musulmán en la región de Bosnia —patria del autor—, frontera, desde la Edad Media, entre las dos civilizaciones.

Los oponentes más fuertes de Andrić eran los novelistas ingleses Graham Greene y Lawrence Durrell, el americano John Steinbeck y el poeta alemán Erich Kastner,

Té la paraula el lector

(Viene de la pág 6)

cuteixen, es barallen i diuen alguna paraula grollera.

Aquets són Sr. J. V. B al menys al meu entendre els que tindrien d'ésser criticats

Ja veu Sr. J. V. B,estic segur que molts d'aquets tenen els sis cursos de Batxillerat amb la corresponent revàlida i potser més, i jo, no en tinc, ni un curs.

R. S. C.

TOTS SANTS

“Vaig veure una gran multitud, que ningó no podia comptar, de totes les nacions i tribus i pobles i llenguatges, qui estaven davant el soli i a la presència de l'Anyell, revistits de blanques vestidures, i amb palmes en llurs mans; i clamaven amb veu forta, dient: Salut al nostre Déu.”

Si en veritat els sants del cel son tan nombrosos, senyal de que la santedat no és ni un luxe, ni un esdeveniment excepcional, és un terme normal de la condició de cristià.

Jesucrist va venir a aquest món no únicament a *salvarnos* de la condemna, o a fer que puguéssim anar al cel, va venir principalment a introduir-nos en el Seu Reialme.

I en el regne «hem d'ésser perfectes com el seu Pare celestial és perfecte» Va venir «perquè nosaltres tinguéssim vida i la tinguéssim abundantament». Es a dir que cada dia fèssim realitat en nosaltres els atributs que hi ha en Déu, ja que som fets imatge i semblança seva. I es d'aquesta manera que la vida de Déu serà en nosaltres cada dia més abundosa.

Caldria tornar a copiar l'Evangeli si volguéssim manifestar d'una manera complerta que Jesús no ha vingut a ensenyar una moral de mitjanja o d'a-

nar tirant, sinó que ens ha posat com a objectiu els cimals més alts de la perfecció.

Certament la santedat no és fàcil. Però cal no confondre la santedat amb la perfecció, en el sentit d'una elevació constant, sense cap defallença, d'una vida prodigiosa.

En canvi, si que cal ambicionar una santedat de perfecció sense caure en un fariseisme, ni en una tensió orgullosa o bé en un desencoratgement al veure la nostra feblesa a uns escrúpols perniciosos.

El camí de la santedat ens l'ensenya bé les benaurances: la pobresa d'esperit, dolcesa, aflicció, puresa.

Tot lo que ens fa despullar de nosaltres mateixos, ens obre el camí vers Déu; ens fa submisos i humils. Tot allò que el món te per una claudicació o un abaixament, Jesucrist ens ensenya que ens acosta més Déu i a la felicitat.

Es tracte d'ésser benaurats. Aquesta paraula ens la repeteix Jesús vuit vegades.

I la felicitat encara que sigui pel sufriment, i la malaltia o la persecució ja la comencarem a tastar ací a la terra en espera de trobar-la definitivament en el cel.

Mn. M. Filella.

L'actualitat té un nom: Radioactivitat

En el famós Bloc de Notes, que publica ara a Le Figaro Littéraire, diu François Mauriac: «Un robot regna des d'ara damunt nosaltres, sense orelles sense esguard, sense entranyes Vosaltres temeu l'amenaça atòmica? La destrucció està en curs i no la veieu». La nota correspon al dilluns dia 9 d'octubre i per tant no es refereix a la bomba de 50 megatons. Parla, tan sols, de l'emmetzinament d'uns ocells i del pas d'un avió que atravesava la barrera del so i fa trepidar un edifici iniciant la seva destrucció.

Amb els seus experiments, els homes destrueixen moltes coses del seu propi món, i ara, amb les explosions nuclears corren el risc de destruir-se ells mateixos.

Pot esperar-se per a la humanitat actual un final semblant —mb destrucció encara més total—al d'aquells pobles i civilitzacions avui desapareguts i dels quals només en tenim notícia pel testimoni de les pedres que s'han anat descobrint?

No volem pas dramatitzar. Es un fet que les experiències nuclears augmenten la radioactivitat i constitueixen un perill cert. Segurament el perill més important que mai hagi amenaçat la humanitat. Ara ja no cal una guerra per a destruir-nos. Es suficient fer «experiments».

I és possible que l'experiment que s'està demanant als homes del nostre temps sigui el de demostrar si són capaços d'acceptar uns principis morals que assenyalin uns límits en llurs disputes.

La destrucció serà difícilment evitable si no ens sotmetem a altra llei que la de la força.

L'àncora de salvació dels homes està en els homes mateixos. Viu —més o menys somorta— en la consciència de cadascú, en la qual Déu ha gravat uns principis que tal volta ens semblen massa senzills, massa elementals, massa antics.. però que són ineludibles per la convivència.